

JEZDECKÉ ROZHLEDY

Redaktor: Podplukovník gšt. Josef Tacl.

Brig. generál Jaroslav Červinka:

Organisace dragounského pluku.

Otázka jezdeckta je, a to nejen u nás, opravdu problém, který, soudíme-li podle praktických výsledků, dosud nebyl vyřešen z té neb oné příčiny.

Dosud se setkáváme s jedinci, kteří jsou zásadně zaujati proti jezdcům. Táží se, jsa si vědom své odpovědnosti, ale zcela poctivě: „Může být vším právem požadováno, aby jezdeckto dosáhlo podobné bojové výkonnosti jako sesterská pěchota, když v organisaci dragounského pluku nenastaly potřebné změny? Když eskadrona jako základní jednotka byla zmenšena o jednu četú (tři místo původních čtyř)?“

Je dobře znám a zvážen dosah slepé uličky, do níž je přiveden velitel eskadrony, který má provést útok, anebo se bránit na široké frontě, nebo vést ústupový boj a má k tomu po sesednutí tak malý počet bojovníků s několika lehkými kulomety, pouhých 45% z celkového počtu eskadrony, a to ještě jen tehdy, nemá-li eskadrona žádných ztrát a nemá-li přiděleno jinam jak mužstvo, tak koně?

Průzkumem začíná a končí každý podnik jezdeckta.

Velitel brigády a velitel pluku nemají však zvláštních jednotek pro přezvědnou nebo průzkumnou činnost. Proto, než dragounský pluk udělá krok s místa, vezme mu velitel brigády v nejlepším případě jednu eskadronu s družstvem nebo četou těžkých kulometů. K vlastní potřebě průzkumné nebo zajišťovací použije pak velitel pluku části další eskadrony, a tak mu v příznivém případě zůstane asi 2 a 1/2 normální eskadrony, s kterými má ještě bůhvíco všechno vykonat a vybojovat. Uvědomme si, že je to po sesednutí asi jedna pěší rota co do počtu mužů, z níž si musí přece ponechat něco v záloze, takže v bojovém sledu celého dragounského pluku zůstane asi 200 mužů, s množstvím lehkých kulometů, dále většina těžkých kulometů. Jakou to má hodnotu, vzpomeneme-li při tom, že sestava buď pro útok nebo pro obranu má mít ještě hloubku (živení)?

Jakou to bude mít hodnotu zejména pro ofensivní akci, zůstane-li u mnohých družstev jen přímá obsluha lehkých kulometů, tedy bez patračů? Může se útočit jen lehkými kulomety?

Jednotky, vyslané předtím jako PO. a k bočnému zajištění, jakož i četné průzkumné hlídky, nebudou přece nikdy k zásahu pluku do boje k dispozici; obyčejně se vrátí až večer. Pak se divíme, že velitel dragounského pluku, když dostane nějaký úkol, mluví místo o plánech nebo o manévru — o družstvech.

K úplnosti tohoto obrázku posuďme situaci jezdecké brigády. Jaké úkoly může řešit taková „v y š š í j e z d e c k á j e d n o t k a“ (!), jejíž síla se rovná hodnotě tří až čtyř praporů na obvyklé u nás šířce fronty?

Úmyslně jsem uvedl hned na začátku studie tento obyčejný obrázek ze všech cvičení, aby jasně vynikla nutnost nápravy.

Dříve, kdy jezdeckto bojovalo na koni a počty eskadrony se měřily počtem šavlí, zesílených u většiny jezdeckta o 1/2 kopími, vytríbil se váleč-

nými zkušenostmi názor, že počty eskadrony o 150—180 šavších zcela vyhovují. Morálním účinkem tehdejší ataky se eskadrona vyrovnala všeobecně rotě pěchoty. Jezdecký pluk se tehdy skládal ze 6 eskadron.

Nyní však jezdecko bojuje zásadně pěšky, čím se jeho početní stav zmenšuje o $\frac{1}{4}$ neb $\frac{1}{3}$ (vodiči náručních koní). Co se provedlo v organizaci jezdeckta? Zmenšil se počet normálních eskadron za 6 na 4; každá eskadrona k tomu ztratila u většiny armád ještě čtvrtou četou a za to k dosažení větší palebné hodnoty pro manévr palbou dostala normální eskadrona lehké kulometry a pluk — kulometnou eskadronu. Myslílo se, že není třeba již nic měnit, že stačí, tak, jak se nyní říká: dragounský pluk se všeobecně rovná praporu pěchoty. Viděli jsme jasně, že tomu tak není. Bojuje-li nyní jezdecko pěšky, a je-li u pěchoty taktickou jednotkou prapor, musíme dragounskému pluku, jako stejné taktické jednotce v rámci jezdecké brigády, dát přibližně stejnou hodnotu. Jinými slovy musíme normální eskadronu učinit asi stejně hodnotnou, jako je rota, posuzující ji ovšem palebně a početně po sesednutí k boji.

Zvětšení počtu bojovníků eskadrony bude mít za následek zvětšení jejího počtu koní. Dříve se považovalo za krajní mez 160—180 koní pro eskadronu, neboť vše se měřilo pohyblivostí a hbitostí eskadrony v semknutých tvarech.

Tento důvod ztratil dnes svou závažnost, avšak s hlediska zásobování a vnitřní služby není radno překračovat číslíci 200 koní u normální eskadrony.

Při tom musíme pamatovat na to, že se dřívější způsob sesedání k boji ze čtveřic nyní z 90% nebude hodit, neboť ráz nynějšího jezdeckého boje, jeho měnivost a pohyblivost, hlavně však možnost ohrožení náručních koní dělovou palbou, letectvem a plyny, bude vyžadovat větší pohyblivosti náručních koní. Ti nyní budou nuceni vyhledávat větší bezpečí, a proto budou vesměs více než dosud vzdáleni od bojujících jednotek. Proto bude jezdecko převážnou většinou sesedat v trojicích, t. j. každý třetí jezdec zůstane u koní. Chceme-li pak dosáhnout u sesedlé eskadrony bojového počtu asi 120 mužů, znamená to, že celkový počet eskadrony má být 180 ($120 + 60$) k tomu velitelský a hospodářský aparát.

V rámci jezdecké brigády vždy je a bude rozhodující výsledek prvního střetnutí. Tento výsledek zpečetí skoro nezadržitelně osud boje celého dne.

Proměnlivost boje na široké frontě, vzhledem k mezerám jen střeženým a tím i k celkové menší odolnosti, a potíže s včasným informováním nadřízeného velitele k uskutečnění okamžitého zásahu způsobí, že tento zásah nebude velmi často již odpovídat situaci a bude opožděný. Už při cvičení v míru, kdy předvídatost velitelů má mnohem bohatší podklad, vyniká tato zvláštnost vedení boje.

Řešení a priori, které pro všechny velitele v rámci jezdecké brigády má proto větší oprávnění, nemůže ani zdaleka být dokonalým lékem.

Jediné naprosto důsledné zachování principu samostatnosti a soběstačnosti v organizaci hlavních organických jednotek jezdecké brigády dá správný a vyhovující podklad a východisko k plnění úkolů na široké frontě, kdy jsou odkázány ve zvýšené míře samy na sebe. Zejména je to nutné při přezvědech, při střetnutí a v ústupovém boji, nejčastější to činnosti rychlých jednotek.

Princip samostatnosti a soběstačnosti se musí projevit již u eskadrony, neboť její význam v rámci dragounského pluku se podobá významu pra-

poru pěšího pluku. Eskadrony je samostatně používáno jako PO., k zajištění, k boji na široké frontě, k samostatné činnosti na křídle ať již k jeho ochraně nebo k obchvatu a p. Zůstane-li ve svazu, je dispoziční jednotkou velitele dragounského pluku.

Je známo, že při veškeré činnosti bude vydání mužstva pro průzkumnou činnost vždy značné, hlavně pro větší zranitelnost jezdeckta na bojišti.

Zvýšené požadavky a velmi ztížené podmínky průzkumu v moderní válce si vyžadají zvláštního výcviku vybraných osob a koní. Tedy sestavení zvláštní jednotky patračů u každé eskadrony je zcela odůvodněné a účelné.

Průzkumná činnost a zajištění bude potřebné před bojem, za boje i po boji, vzhledem k citlivosti náručních koní.

K pěšimu boji samému je třeba, aby eskadrona měla určitý počet družstev, obdobně jako rota. Počet jich bude sice menší, zato však musí být skutečně úplná.

Ani velitel eskadrony, ani jeho nadřízený, by neměl před bojem oslabovat družstva dnes organisovaná v četách. Zachování této zásady dovolí právě zřízení pátračské čety u eskadrony.

Aby hodnota jádra eskadrony byla přece dostatečná, byť i nuceně menší než u pěší rot, je třeba eskadronu zesílit družstvem těžkých kulometů, a to organizačně, nikoliv, jak se dosud vždy a obyčejně děje, přidělením těžkých kulometů od kulometné eskadrony pluku. Neboť rozděluje-li těžké kulometry pluk, stane se často, že nedojdou včas, nebo že eskadrona nebude je mít hned na počátku akce, kdy jich nejvíce potřebuje k zdárnému výsledku první srážky.

Normální eskadrona ve většině případů musí uplatnit daleké palby — lehký kulomet se k nim nehodí —, a proto pozbývá značně svého významu pro jezdeckto při defenzivní činnosti. Stabilnější podstavec pro tento kulomet by byl u jezdeckta velmi užitečný a žádoucí.

Na stupni pluku se samostatnost a soběstačnost musí vyjádřit jednak kulometnou eskadronou o 8 těžkých kulometech k uplatnění vlivu velitele na vedení boje, jednak doprovodnými (2 až 3 kusy), protitankovými zbraněmi (4 kusy), a konečně jednou palebnou jednotkou KOPL., neboť normální samočinné zbraně nezajistí náruční koně proti budoucím pancéřovým letadlům.

Pokud jde o přezvědnu činnost, není udržitelny nynější stav, aby velitel pluku rušil pro ni organizační svazky eskadron. Mimo to je nyní prokázáno, že k těmto úkolům je třeba též prostředků o stupeň rychlejších než valné síly pluku; tedy pluk má mít svůj stálý zvláštní PO. zčásti motorisovaný, v takové síle, aby mohl vybavit hlavní a jeden vedlejší směr v svém pásmu.

Vývoj moderních bojových prostředků charakterisuje boj budoucnosti i požadavky tohoto boje na jednotlivé zbraně; i jezdeckto se vývojem soudobých palebných zbraní stalo velmi zranitelným a proto na bojišti i méně pohyblivým.

Týž vývoj techniky se projevuje ve snaze o organizaci rychlých bojových prostředků a celých vyšších jednotek, od nichž se očekává zkrácení doby bitev a snad i válek, jakožto protiváhy normálních palebných prostředků, které ji prodlužují. Od rychlých jednotek se očekávají rozhodující a překvapující akce, zvláště na křídlech a v týlu. Střediska průmyslová i zásobovací, rovněž dopravní síť mohou být lehce ochromeny.

Proto oprávněnost existence jezdeckta jakožto zbraně, ač jen dvojnásob rychlejší než pěchota, ale neztrácející této rychlosti v terénu, bez cest, ani v nejnepríznivější roční době — nebude dotčena ani nyní ani v budoucnosti.

Jezdeckto není již nejrychlejším prostředkem, a je nutné, aby rychlost této hlavní zbraně byla zvětšena. Nebude však věci pomoheno, přidáme-li jezdecké brigádě vedle dragounských pluků cyklistický prapor nebo prapory motorisované (mechanisované) pěchoty.

Zvětšit rychlost jezdecké brigády s jezdeckým jádrem — znamená především zvětšit rychlost a pohyblivost (zejména na bojišti) dragounského pluku, a pak teprve možno přidávat v rámci jezdecké brigády jednotky cyklistické a motorisované.

To znamená vybavit koly a motorovými vozidly v potřebné, ale jen přípustné míře sám dragounský pluk tak, aby nabyl rychlosti pochodové, a zejména pohyblivosti a menší zranitelnosti na bojišti, kterou vývojem palebných zbraní značně ztratil, a to v takové míře, aby to nebylo na újmu jeho pohyblivosti, rychlosti v terénu a nezávislosti na roční době, hlavních to přednostech jezdeckta.

Zbraně a prostředky, které se svými přirozenými vlastnostmi nejvíce přibližují jezdcům a jsou způsobilé dodat to, co jezdeckto ztratilo vývojem moderních prostředků, jsou cyklisté (motocyklisté) a útočná vozba.

Oprávněnost tohoto požadavku je dokázána dlouholetými zkušenostmi poválečnými, jakož i nezvratnými, byť i ojedinělými příklady ze světové války.

Cyklisté jsou v pohybu rychlejší než jezdeckto, pochoduji bez hluku a hodí se tedy k překvapení nepřítele; cyklistů může být používáno také v noci. Jsou lépe než jezdeckto způsobilí k rychlému obsazování vzdálených důležitých bodů v blízkosti silnic a cest, na bojišti méně zranitelní než jezdcí, kola mohou mít v boji blízko, ježto nejsou tak zranitelná jako koně.

Pohyb cyklistů je sice závislý na komunikacích, ale vyhovují jim i komunikace podružnější; jejich činnost je téměř vždy možná i za špatných podmínek povětrnostních, jež ji sice mohou do značné míry ztížit, zřídka kdy však zamezit. Cyklistické jednotky mají značnou pohyblivost taktickou, jsou poměrně nenápadné, pružné a pohotové a mají i značnou palebnou sílu.

Jejich rychlost pohybu závisí konečně na svěžesti mužstva, hlavně při úsilných pochodech, což je však i u jezdců.

Pro tyto vlastnosti a přednosti jsou cyklisté přímo stvořeni k tomu, aby doplnili dragounský pluk a dali mu to, čeho pozbyl a co mu nyní schází v moderním boji. Tím se též uvolní jezdcí dragounského pluku k manévru. Aby však nebyla porušena pohyblivost pluku v terénu a jeho nezávislost na cestách a na roční době, nesmí počet cyklistů převyšovat $\frac{1}{4}$ — možno tedy přidělit dragounskému pluku nejvýše jednu cyklistickou eskadronu místo 1 normální eskadrony, které by bylo použito k zesílení počtů zbylých tří normálních eskadron, jakož i k vytvoření samostatného PO. u dragounského pluku.

Zdar každého válečného konání může být zajištěn jen tehdy, je-li každý jednotlivec, a tím i celá jednotka prochnuta vírou v svého velitele a v splnitelnost svého poslání.

Nezdolnou víru ve velitele a pocit oprávněnosti a splnitelnosti poslání tvoří jednak hodnoty morální, jednak stupeň vybavení jednotky vším tím, čeho je potřebí k provedení úkolu. Splnění těchto podmínek je tím potřebnější, čím vyšší je celková úroveň inteligence mužstva.

Bude jistě jenom na prospěch věci, budeme-li co nejčastěji kontrolovat veškeré své počínání, podle poznatků ze světové války.

Jak tomu bylo za války na stupni čety, roty, eskadrony? Úkoly byly velmi jednoduché. Jednotka byla jednotlív celek, každý jedinec prožíval stejné radosti, stejné útrapy, stejné nebezpečí.

Zdar každé akce závisel především na stupni opravdové soudržnosti, na stupni péče velitelů o podřízené (požadavky byly minimální) a na stupni vybavení různými bojovými prostředky a materiálem.

Bylo-li vše na potřebné výši, byla jednotka schopna konat i divy. Šlo pak již jen o jednoduché technické provedení rozkazů. Demagogie nebo bezduchost velitele se mstily.

Na stupni samostatných taktických útvarů (pěší prapor nebo dragounský pluk) šlo již o logickou a rozumovou součinnost všech prostředků. Prohřešení ve smyslu nedostatečné organizace a vybavení technickými prostředky ničilo kázeň, kamarádství, znesnadňovalo dosažení taktického úkolu a zvětšovalo zbytečně ztráty na životech, které jsou nenahraditelné.

S hlediska organizace a vybavení všemi možnými prostředky potvrdila světová válka neúprosně nutnost zachování zákona soběstačnosti, počínajíc nejmenšími jednotkami.

Bylo by zcela neprožetelné, kdybychom uzavírali oči před zkušenostmi z války v Habeši. Na jedné straně vidíme úctyhodné výkony vojska vybaveného zcela soběstačně a velmi bohatě bojovými prostředky všech druhů, které nejenže nepozbývají normální hodnoty, nýbrž čím dále tím více jí nabývá a stává se nepřemožitelným.

Na druhé straně vidíme, jak vojsko početně silnější, vzorně chrabré a fanaticky oddané je konec konců přemoženo, ztrácí víru v sebe a v své velitele a prchá, nekladouc vážnější odpor. Avšak tentýž lidský materiál, má-li vše, čeho potřebuje, skvěle se v italské armádě osvědčuje (Askaři).

Světová válka v kruté praxi drobných němých vykonavatelů — velitelů setnin a oddílů — potvrdila druhý zákon, jež nelze porušovat, zákon o neporušitelnosti organických svazků.

Není proto za normálních poměrů možné, aby velitel praporu rušil svazky rot, aby velitel pěšího pluku disponoval rotami nebo aby velitel dragounského pluku trhal eskadrony. Velitelé pěšího nebo dragounského pluku disponují buď celými prapory (eskadronami), anebo jde-li o zvláštní úkol, musí mít organicky do pluku vřaděnu zvláštní jednotku (těžké kulomety, minomety, protitankovou nebo protiletadlovou zbraň, oddíl pro průzkum v rámci pluku a p.).

Pro jezdeckvo, které pro vzrůstající zranitelnost vydává poměrně stále více na zpravodajskou a zajišťovací činnost, je velmi důležité, aby velitel každého stupně měl vlastní prostředky k získávání zpráv, tedy, aby představený velitel netrhal za tím účelem, aby sestavil PO. nebo PH., jednotky podřízeného.

Na stupni vyšší jednotky jde o rozdělení celkového úkolu utvořením skupin ze všech druhů zbraní tak, aby každá skupina byla s to svůj úkol vykonat, pak o zladění činnosti mezi skupinami.

Nelze si proto myslit, aby vyšší velitel byl nucen zabývat se drobnými bolestmi neb organizačními nedostatky podrízených útvarů, aby se rozptyloval a tím vzdaloval od svého hlavního úkolu. Výkonnost člověka má své meze, a chceme-li, aby velitelé byli tvořiví a iniciativní, musíme je jednak zbavit nepřímých starostí, jednak jim dát prostředky k uplatnění iniciativy. Vracíme se tedy opět k soběstačnosti a samostatnosti.

Válečné zkušenosti i zkušenosti ze cvičení za dobu 16 let ukazují, že nelze si dobře představit možnost zdárného průběhu začátku každé akce jezdeckta, nebudou-li PO. dosti silné, a hlavně, nebudou-li dostatečně vybaveny částicemi útočné vozby.

Není vhodné, aby se pro účely přezvědné musil velitel brigády nebo velitel pluku obracet na své útvary, nýbrž oba musí mít vlastní jednotky PO, aby samostatné útvary v rámci brigády nebo setniny v rámci dragounského pluku šly do boje zcela organicky neporušeny.

Jednotky PO. a PH. musí být tak složeny, aby na stupni jezdecké brigády mohly pracovat a bezpečně včas hlásit ze vzdálenosti denního pochodu (do 50 km), na stupni dragounského pluku a cyklistického praporu, aby mohly pracovat a bezpečně včas hlásit ze vzdálenosti 15 km.

U eskadrony a roty (cyklistické) jde jen o práci bojových hlídek — pro ráz boje v rámci rychlé a pohyblivé jednotky je to vzdálenost do 5 km.

U pluku a cyklistického praporu a výše musí být jednotky, které mají speciální úkol průzkumu a přezvěd, o jeden stupeň rychlejší, kdežto u eskadrony nebo roty (cyklistické), kde jde jen o malou vzdálenost a k tomu i v terénu bez cest, postačí normální rychlost jednotky.

*

O oprávněnosti existence jezdeckta jako zbraně způsobilé terénu dobýt a jej udržet, není snad třeba debatovat.

Jeho rychlost, dvojnásobná proti pěchotě, vždy měla a bude mít svou velkou přednost. Často uváděné námitky, že prý se za světové války jezdeckto pohybovalo celkem jen rychlostí kroku, což se počínaje všeobecně rokem 1915 ve většině případů dalo u jezdeckta centrálních mocností, nemohou být a také nebudou oprávněny pro jezdeckto budoucnosti. Vždyť nelze brát za pravidlo jediné zkušenosti, dejme tomu rakouského jezdeckta, neboť zkušenosti jiných armád nebyly stejné. Na druhé straně nelze zapomínat, že vůbec jezdeckto před 14. rokem nebylo náležitě připraveno ani organisací, ani výzbrojí a výcvikem, a neprošlo vlastně, přes dlouho trvající válku, skoro žádným vývojem.

Mimo to zvláště rakouskému jezdecktu, vlastně jeho koňstvu, byla hned na počátku války zasazena těžká rána, z které se nevytléčilo za dlouhou dobu trvání světové války. Naproti tomu uvádím výkony, pokud jde o pohyblivost a rychlost u jezdeckta armády Buděňného neb i polské divise gen. Rómmela za války polsko-sovětské.

Hlavní rozdíl je však nyní v tom, že moderní vyšší jednotka na basi jezdeckta je zcela jinak složena. A právě jedním z hlavních důvodů potřeby modernisace vyšší jezdecké jednotky a dokonce i dragounského pluku je, aby její rychlost a pohyblivost byla nejen udržena dvojnásobnou, ale aby se ještě zvýšila. Lze to také celkem dobře provést i v rámci dragounského pluku. Vždyť je potřeba, aby se tento útvar přiblížil svou rychlostí i jiným

rychlejším útvarům brigády tak, aby byla dosažena skoro rychlostní homogenost všech jejích útvarů.

Zvětšit rychlost dragounského pluku můžeme tím, že se mu organicky přidá setnina cyklistů, dále, že pluk dostane svůj PO. vhodně organisovaný z rychlých prvků. To umožní pluku jednak nerušený pochod, jednak jej zbaví nutnosti normálně praktikovaného dvojhodinného čekání, než PO. získá náskok.

Třetím důležitým prvkem, proč rychlost jezdců může být zvětšena, je to, že nyní po každém přesunu k bojišti bude většinou následovat celodenní boj pěšky, a to znamená odpočinek koní. Můžeme všeobecně bez nadsázky tvrdit, že se pro koně v nejhorším případě bude rovnat počet hodin práce pod jezdce počtu hodin odpočinku. Ve většině případů bude tento poměr mnohem příznivější, a to dvakrát až třikrát, neboť dokonalost palebných prostředků bude mít v zápětí pomalejší vývoj bojů a operací. Jednotka ráno zasazená do boje — přece bude s to snad jej přerušit všeobecně teprve po setmění a ve většině případů boj v rámci vyššího svazku bude trvat ne jeden, nýbrž více dní, během nichž koní nebude používáno buď vůbec neb jen normálně.

Proto v praxi po 1denním až 2denním výkonu koně pod jezdce bude následovat až dvojnásobný — dvoudenní až čtyřdenní pobyt koně vzadu v poměrném klidu neboli odpočinku.

Z těchto důvodů přesun až 100 km nebude nijak zvláště těžký během 24 hodin a bude také trvat o něco kratší dobu než dosud. Že se to nestane zrychlením toho onoho chodu, nýbrž prodloužením doby klusových repris, rozumí se samo sebou. Všeobecně však myslím, že přesuny na vzdálenost 2—4 dní pochodu nebudou u nás také časté.

Možnost dosažení rychlejšího přesunu jezdeckta je podmíněna těmito požadavky:

1. Na počátku války, než se fronty projeví, než pomine ostrost prvních překvapení a rozčarování, zkrátka, než si prakticky zvykneme válčit, disponovat celými jednotkami a vést je, budou na jezdeckto kladeny zvětšené požadavky i co do kilometrových výkonů. Teprve pak nastane po této stránce jakési menší nebo větší zmírnění požadavků vynucené třeba i stavem koňstva. Stane se to také proto, že dragounské pluky budou mít i koně neaktivní.

Tito koně se teprve asi za 3 měsíce přizpůsobí a přijdou k síle a k pracovní kondici. Část jich ovšem do té doby ubude. Proto, chceme-li mít jezdeckto již s počátku plně hodnotné po stránce výkonnosti, musíme je udržovat v míru v počtu koní co nejvíce se přibližujícímu válečnému.

2. Má-li jezdecký útvar při přesunech dosáhnout nejvýše možné a celkové délce odpovídající rychlosti, musí být tento přesun zajištěn.

Bezpečnost přesunu zajistí nejlépe jiný útvar brigády, rychlejší než jezdeckto. Jsou to cyklisté, motocyklisté, útočná vozba a letectvo, t. j. zbraň, které dříve nepatřily k vyšší jezdecké jednotce. Na tento rozdíl v složení soudobého a předválečného jezdeckta a jeho důsledky se nesmí zapomínat.

3. Je známo, že hipomobilní trény při větších přesunech, a to často nočních, nemohou stačit jezdecktu tak, aby po přesunu nebo po boji mohlo hned následovat zásobování všech druhů. Proto by bylo výhodné, trény aspoň zčásti motorisovat.

Ideální řešení by ovšem bylo dát trénu jezdeckta pásová motorová vozidla.

Má-li však trén zůstat většinou nebo zcela hipomobilním, musí být s to následovat svou jednotku i klusem a vyžaduje dvojspréží a trojspréží.

Velitel pluku a jeho orgány by měli být vybaveni mimo koně i 1–2 malými terénními osobními auty.

Vojsková tělesa pěchoty a jezdeckta musí v mnohem značnější míře sama mít a být způsobilá používat prostředků, které vedle palebných zbraní zvětšují jejich odolnost.

Překážky všech druhů, zejména v lesních plochách, kterých v pohraničí máme až dost, využití vodstva k zesílení odporu, počítajíc v to i zavodňování, využití elektrické energie, ničení, zamlžování, jsou vesměs prostředky, jichž použití nesmí být vojskům prakticky cizí.

Tyto činnosti nesmějí být jen úkolem ženistů; vojsková tělesa pěchoty a jezdeckta musí mít zákopnické jednotky silnější než dosud. Sam název „zákopnická“ není přiléhavý, neboť nevystihuje účel těchto jednotek (o zákopech přece pracuje obyčejně trupa sama).

Musí být vybaveny lehkými minami proti ŮV.

K ničení železničních spojů bude používáno z pozemních vojsk hlavně jezdeckta pro jeho snadnou pohyblivost terénem.

Protože poslední dva úkoly musí zhusta provést již průzkumné částice eskadron, nutno i je vybavit potřebným materiálem.

Ženíjní jednotky pěchoty a jezdeckta musí znát stavění umělých a využití přírodních překážek, ničení všech druhů, kladení min, překračování menších vodních toků, provádění zamlžování a p. Hlavní podmínka: mít materiál k tomu u sebe. Toliko ženíjní útvary vyšších jednotek mohou spoléhat na to, že většinu potřebného materiálu vezmou buď z místních zdrojů nebo dostanou od armády. Organisačně nejmenší skupinka ženíjních jednotek pěchoty a jezdeckta, která má provést ten onen úkol, musí být úplně samostatná. Tedy, bude-li to roj nebo družstvo, musí mít organisačně vše, i dopravní prostředky. Pak postačí dát jen stručný rozkaz. Tuto zásadu je třeba zachovávat zejména u ženíjních jednotek dragounských pluků a u cyklistického praporu.

Konečně, jak ženíjní jednotky pěších nebo dragounských pluků, tak i samostatné ženíjní útvary vyšších jednotek musí být s to i samy bránit překážky; proto by měly mít lehké kulometry v počtu jen málo menším než pěchota a jezdeckta. V bojích bude velmi časté používání různých překážek, jejich kombinace, minování a ničení a p., a musí se úplně vztít za útoku hlavně k zesílení zajištění ve směrech útok ohrožujících, v obraně ke krytí boků a křídel, k přehrazení směrů výhodných pro nepřítele, zvláště pro jeho ŮV., k zesílení úseků slabě vojskem obsazených a p. Často se může stát, že ženíjní jednotky dostanou úkol samostatně hájit některý úsek. V ústupovém boji bude důležité zejména ničení. Ženíjní jednotky jezdeckta budou nuceny pracovat v čase vždy značně omezeném, a proto musí být rychlejší a pohyblivější, co možná i motorisované.

Dříve ataka pluku, ba i celých divisí v semknutých tvarech na nepatřném prostranství byla vrcholem požadavků výcviku a všeho konání jezdeckta.

Odůvodněně velké požadavky na slepou kázeň semknutých tvarů, mnohdy přepjaté požadavky u eskadrony na jejich ohebnost (způsobilost rychle a na nejmenší ploše na různé strany a různými způsoby měnit tvar), aby se daly celý pluk i divise uspořádat a ovládat i hlasem na ploše co nejmenší, měly ovšem vliv i na celý výcvik jezdeckva, jehož výcvik na koni se točil kolem školení jízdařenského.

Jediné částice, kterým bylo svěřeno vyhledávání zpráv, měly pak příležitost pohybu v terénu, avšak i ty se držely pohromadě, neboť při setkání s hlídkami nepřítelů hledaly rozhodnutí jen atakou.

Nyní je situace zcela jiná: silnic používá jezdeckvo jen k přesunům, i tu však jen při úplném bezpečí. Při možnosti setkání s nepřítelem musí jezdeckvo opustit silnice i lepší cesty také proto, že se tam může setkat s útěnou vzbou všech druhů a s cyklisty nebo s motocyklisty.

Konečně máme nové zbraně, které na silnici a na lepších cestách jsou rychlejší než jezdeckvo. Jezdeckvo tedy může uhájit svou přednost jen v terénu, mimo cesty.

Ale i tam, vzhledem na letectvo, dělostřelectvo a zvětšenou donosnost palebných prostředků, se stalo jezdeckvo značně zranitelným a pozbylo své pohyblivosti. Proto se musí rozptylovat, potřebuje rozsáhlejších a hlubších prostorů, aby mohlo manévrovat.

Proto má celý výcvik na koni směřovat k ježdění v terénu, a to k ježdění v rozptýlených jednotkách a jednotlivě.

Možnost, dostat se při tom do palby shora nebo zdola a konečně i do plynu, vynutí pro tento pohyb terénem i nejrychlejší chody a postaví do cesty často i všemožné přírodní překážky.

Z toho všeho vyplývá:

stupeň jezdeckého výcviku musí být dnes hodnotnější a musí být výhradně založen na ježdění terénem, často bez dohledu velitele; proto každý jednotlivec musí prakticky dobře znát hranice výkonnosti koně a způsob šetření jeho sil;

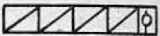
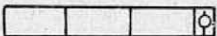
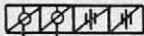
jezdeckvo je nyní tím méně pýchotou na koních;

váha, kterou kůň nese, musí být zmenšena a sedlo musí vyhovovat hlavně pro ježdění terénem s přírodními překážkami;

náruční koně musí být více než dříve pohybliví, tedy trojice, nikoli čtyřice jako dosud;

koně musí být jen prostřední výšky, zavalitější, pevnější konstrukce a silnějších končetin, aby vydrželi pohyb terénem, odolní proti změnám počasí a roční doby.

Dragounský pluk.

		 spoj. četa	 žen. četa	 pom. četa	 trén
PO.					
jezdecké eskadrony					
cyklistická eskadrona					
eskadrona doprovodných zbraní.					

Poznámka: Velitelství pluku: Velitel pluku má malé osobní auto (terénní). U spoj. čety — radiová stanice motorisovaná (pro PO. neb pro cykl. esk.) a o 1 signální roj na kolech více. Žen. četa — 2 družstva: jedno jezdecké, jedno na kolech, každé družstvo 1 lehký kulomet jen s přímou obsluhou; družstvo 2 roje, každý roj soběstačný.

PO. dragounského pluku.

Jezdecká eskadrona dragounského pluku.

Poznámky:

1. Zást. velitele eskadrony — zastupuje velitele eskadrony při jeho odchodu, dále ve věcech administrativních a hospodářských; v boji je taktickým velitelem náručních koní, řídí jejich ochranu za boje, změny postavení, přísun a odsun; dále řídí přísun střeliva a ručních granátů do bojového sledu, jakož i včasný přísun munice z dalších sledů. Konečně řídí odsuny raněných osob a koní.

2. Četa patračů: Velitel čtyř patračů bude zároveň zpravodajským důstojníkem eskadrony. Výzbroj čtyř patračů: Každé družstvo po 2 automatických puškách, nebo jen druhé družstvo zesílit 1 lehkým kulometem s přímou obsluhou. V každém družstvu 2 patrači vycvičení v ničení a v kladení min proti nepřátelské útočné vozbě i v plynové službě do té míry, aby mohli rozpoznat pásmo zamofené plynem. — Jejich výzbroj: armádní pistole, pistole na rakety k signalisování (nepř. ÚV. a nebezpečí plynu), konečné miny proti obrněným vozidlům a náloze. Celkový nejmenší počet 27 patračů.

3. 2 muniční koně eskadrony přičlenit k druž. těžkých kulometů a tam soustředit veškeré zásobování municí.

4. Ve velitelském družstvu bude prospěšné 4 sběrače raněných posadit na kola, rovněž tak zpravodajského poddůstojníka.

Příloha 4.

Cyklistická eskadrona dragounského pluku.

Velitel

cykl. eskadrony

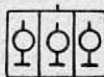
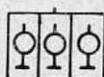
3 cyklistické čety

druž. těž-
kých kul.

pomocné družstvo

velitelský roj

hosp. roj

Příloha 5.

Eskadrona doprovodných zbraní dragounského pluku.

Velitel

eskadrony

1. četa
t. kul.2. četa
t. kul.četa doprov.
děl.četa proti-
tank. děl.druž. lehkých
kul. (KOPL.)pomocná četa
druž. vel.

druž. hosp.

